

[Larsen-Ledet]

stået, når nogle aviser bagefter siger, at ministeren led nederlag i denne sag.

Men nu er vi der altså igen med den nye tekstanmærkning. Er det så den rigtige måde at gøre det på? Jeg vil gerne spørge ministeren, om han har skiftet standpunkt, fordi der nu er et flertal for anmærkningen. Jeg kunne også godt tænke mig at spørge fru Dorte Bennedsen, hvilke store forskelle der er på denne tekstanmærkning og den, som man ikke ville acceptere før jul, for der er i realiteten ingen væsentlig forskel, og den foreslåede løsning er stadig lige dårlig og uacceptabel.

Nu har jeg altså kritiseret ministeren en del, og det er jeg egentlig ked af, men jeg føler, jeg er nødt til at gøre det. Men jeg vil også gerne udtrykke min billigelse af ministeren, fordi han den 11. januar i år rettede henvendelse til Nordjyllands amtsråd for at høre amtsrådets mening i denne sag. Det var ligesom et signal til os andre om, at ministeren altså ønskede en bred, åben politisk debat, så vi kunne få afklaret situationen på en fornuftig måde. Amtsrådet siger i sit svar – jeg skal ikke citere, men blot referere et hovedsynspunkt – at det er overordentlig vigtigt at opretholde lærerseminarierne i landområderne, og der var et helt enigt amtsråd bag denne holdning, som man har meddelt ministeren i et brev af 14. februar i år.

I den forbindelse skal det bemærkes, at amtskommunernes og kommunernes forskningsinstitut i en undersøgelse foretaget af Torben Pilgård Jensen, som omhandler spørgsmålet om de unges overgang fra uddannelse til erhverv, klart påviser nødvendigheden af, at vi sikrer en spredning af uddannelsesstilbuddene, hvis vi vil undgå, at gruppen med den manende betegnelse tabergruppen skal vokse uhyggeligt i de kommende år.

Vi hører fra regeringspartierne megen tale om at bevare det ene og det andet og at bevare lokalsamfundene. Men hvad er det, man gør her? På tværs af mange folketingsmedlemmer, på tværs af amtsrådet, på tværs af den ekspertise, man betaler for, på tværs af løfter, som ministeren har fremlagt her i salen den 14. december 1983, med andre ord på tværs af enhver form for rimelighed fremlægger ministeren her i dag for folketinget en tekstanmærkning, som vil nedlægge ikke alene et af landets ældste seminarier, men en hel by.

Jeg ved godt, ministeren siger, at Ranum får kompensation. Jeg siger: det er ingen rimelig kompensation. I øvrigt er det vel et spørgsmål, hvor længe Ranum vil have denne erstatning. Der står godt nok i bemærkningerne, at der i tilfælde af faldende elevtal skal ske en fusionering af Ålborg socialpædagogiske seminarium og det socialpædagogiske seminarium, som man taler om at ville oprette i Ranum som en slags erstatning, og at der ved en sådan fusionering skal tages hensyn til, at der er særlige behov for en videregående uddannelsesinstitution i Ranum. Men efter hvad der er oplyst over for mig, har ministeren imødekommet et socialdemokratisk krav om, at denne passus skal fortolkes sådan, at der ved en eventuel fremtidig fusionering skal tages afgørende hensyn til, hvilket seminarium der har den største søgning. Hvis ministeren har afgivet et sådant løfte med det indhold, var det i hvert fald godt at få det frem her i salen i dag.

Jeg skal ikke gå ind i en mere detaljeret diskussion af de konkrete ting i problematikken, men det er vigtigt for mig at appellere til ministeren og få en tilkendegivelse fra ministeren af, om ikke det er muligt at trække tekstanmærkningen tilbage.

Mette Groes (S):

Jeg vil godt sige om Ranum, at socialdemokratiet lokalt i mange år har kæmpet for seminariets bevarelse, og med god grund. Det er kommunens største arbejdsplads, det er egnens eneste uddannelses- og kulturcenter, det bidrager med sin 135-årige historie og sine mange aktiviteter til oplysning og kulturformidling på egnen. De ansattes bidrag til kommunens skattegrundlag er betydeligt, de studerendes og lærernes bidrag til den lokale handel er så væsentligt, at den næppe kan klare sig uden.

Når vi har holdt så fast i seminariet, har det været for at bevare den eneste statsinstitution i området, det eneste centrale bidrag til dog at hjælpe os en lille smule med de meget store økonomiske og beskæftigelsesmæssige problemer, vi har.

Egnens folketingsmedlemmer har fremlagt et fælles løsningsforslag. Det har vi talt én gang med ministeren om. Han er trods løfter ikke vendt tilbage til sagen, og det forstår jeg